

LUCY FOLEY

DE JACHTPARTIJ

Iedereen is uitgenodigd. Iedereen is verdacht.

ISBN 978-90-225-8837-6
ISBN 978-94-023-1409-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Hunting Party*
Vertaling: Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Claire Ward © HarperCollins Publishers Ltd 2019,
bewerkt door Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 by Lost and Found Books Ltd
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor AC, mijn partner in crime

*Should old acquaintance be forgot
And never brought to mind?*

Nu
2 januari 2019

HEATHER

Ik zie in de verte iemand aan komen door de sneeuwbuï. Eerst ziet hij er door het witte gordijn nauwelijks menselijk uit, net een schaduwfiguur.

Wanneer hij dichterbij komt, zie ik dat het Doug is, de jacht-opziener.

Hij haast zich naar de Lodge. Hij probeert te rennen, realiseer ik me. Maar de sneeuw die er al ligt en de nog vallende sneeuw belemmeren hem. Hij struikelt bij elke stap. Er is iets mis. Dat weet ik zonder dat ik zijn gezicht kan zien.

Van nog dichterbij zie ik dat zijn gelaatstrekken verstart zijn van schrik. Ik ken die blik. Die heb ik eerder gezien. Dit is de uitdrukking van iemand die getuige is geweest van iets gruwelijks, iets wat de normale menselijke ervaringen te boven gaat.

Ik doe de deur van de Lodge open en laat hem binnen.

Hij brengt een vlag ijskoude lucht en wat sneeuw mee naar binnen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

Er verstrijkt een moment – een vrij lang moment – waarin hij op adem probeert te komen. Maar zijn ogen vertellen het verhaal al voordat hij daar zelf toe in staat is; ze brengen stilzwijgend zijn afgrijzen over.

Eindelijk zegt hij: ‘Ik heb de vermiste gast gevonden.’

‘Nou, dat is geweldig,’ zeg ik. ‘Waar...’

Hij schudt zijn hoofd en ik voel de vraag op mijn lippen wegsterven.

‘Ik heb een lijk gevonden.’

Drie dagen eerder
30 december 2018

EMMA

Oud en nieuw. Voor het eerst in lange tijd allemaal samen. Mark en ik, Miranda en Julien, Nick en Bo, Samira en Giles met hun zes maanden oude baby Priya. En Katie.

Vier dagen in een winterse wildernis in de Highlands. Loch Corrin heet het. Heel exclusief: ze laten er per jaar maar vier groepen verblijven... de rest van de tijd is het verboden terrein. Deze tijd van het jaar is – dat kun je wel raden – het populairst. Ik moest een jaar geleden de dag na oud en nieuw – de eerst mogelijke dag – meteen reserveren. De vrouw aan de telefoon verzekerde me dat we, omdat onze groep het merendeel van de accommodaties in beslag zou nemen, het hele terrein voor onszelf zouden hebben.

Ik haal de brochure weer uit mijn tas. Dik papier, een duur ding. Er staat een door naaldbomen omringd meer op, en bergen die begroeid zijn met bloeiende heide; al zullen die nu ook wel besneeuwd zijn. Volgens de foto's is de Lodge zelf – de 'Nieuwe Lodge', volgens de beschrijving in de brochure – een groot, übermodern glazen gebouw, ontworpen door een vermaard architect die onlangs het zomerpaviljoen bij de Serpentine Gallery heeft gebouwd. Het idee is geloof ik dat het naadloos moet aansluiten bij het stille water van het meer waarin het landschap en de onverzettelijke lijnen van de hoge bergtop van de Munro aan de andere kant van het meer worden weerspiegeld.

Dicht bij de Lodge, en er helemaal bij in het niet verdwijnend, staan enkele kleine gebouwtjes dicht op elkaar, alsof ze elkaar warm proberen te houden. Het zijn de huisjes; er is er voor elk stel één, maar we eten gezamenlijk in het jachthuis, ofwel de Lodge, het grote gebouw in het midden. Afgezien van het Highland Dinner op de eerste avond – ‘een keur aan lokale seizoensproducten’ – koken we zelf. Ze hebben de lange lijst boodschappen voor me besteld die ik ze had gestuurd: verse truffels, foie gras, oesters. Ik heb een echt feestmaal gepland voor oudejaarsavond, waar ik erg enthousiast over ben. Ik ben dol op koken. Eten brengt mensen bij elkaar, toch?

Dit deel van de reis is heel indrukwekkend. We hebben de zee aan de ene kant en nu en dan zwenkt het land weg en voelt het alsof we door één verkeerde beweging over de rand zouden kunnen schieten. Het water is leigrijs en ziet er woest uit. Op een veld hoog tegen een helling staan schapen op een kluitje bij elkaar, alsof ze warm proberen te blijven. Je hoort de wind goed. Zo nu en dan werpt die zich tegen de ramen en siddert de trein.

Alle anderen lijken in slaap te zijn gevallen, ook baby Priya. Giles snurkt zelfs.

Kijk dan, wil ik zeggen. Kijk hoe mooi het is!

Ik heb dit uitstapje gepland, dus het voelt een beetje als mijn eigendom en ik ben bang dat de anderen er niet van zullen genieten, dat er iets verkeerd zal gaan. Maar ik heb ook een gevoel van trots, nu al, om de kleine successen... zoals de wilde schoonheid aan de andere kant van het raam.

Het verbaast me niet echt dat ze allemaal slapen. We zijn vanmorgen heel vroeg opgestaan om de trein te halen – Miranda leek zelfs oprecht boos om het vroege tijdstip. En vervolgens ging iedereen natuurlijk aan de drank. Mark, Giles en Julien spraken de drankflessen op de trolley al vroeg aan, ergens in de buurt van Doncaster, al was het nog niet eens elf uur. Ze raakten lichtelijk

aangeschoten, werden aanhankelijk en luidruchtig (de mensen op de aangrenzende banken leken daar niet zo blij mee). Hoeveel tijd er ook is verstreken sinds ze elkaar voor het laatst hebben gezien, ze lijken altijd vlot terug te kunnen vallen in de ontspannen kameradschap van jaren geleden, vooral na een paar biertjes.

Nick en Bo, Nicks Amerikaanse vriendje, horen niet echt bij dat jongensclubje, omdat Nick geen deel uitmaakte van hun groep in Oxford. Al heeft Katie in het verleden wel eens beweerd dat er meer achter zit, iets van onbewuste homofobie van de kant van de andere jongens. Nick is eerst en vooral Katies vriend en ik krijg soms sterk de indruk dat hij de rest van ons eigenlijk helemaal niet zo aardig vindt. Tussen Nick en Miranda heb ik altijd al een zekere kilte vermoed, waarschijnlijk omdat ze allebei zo'n sterk karakter hebben. En toch leken die twee vanmorgen de beste maatjes toen ze zich arm in arm door de stationshal haastten om 'leeftocht' voor onderweg te gaan kopen. Dat bleek een volmaakt gekoelde fles sancerre te zijn, die Nick onder de lichtelijk afgunstige blikken van de bierdrinkers uit de koeltas haalde. 'Hij wilde eigenlijk blikjes gin-tonic kopen,' zei Miranda tegen ons, 'maar daar heb ik een stokje voor gestoken. We moeten beginnen zoals we van plan zijn het voort te zetten.'

Miranda, Nick, Bo en ik namen wat wijn. Zelfs Samira besloot op het laatste moment een klein glaasje mee te drinken, want: 'Er zijn allerlei nieuwe bewijzen dat je gerust kunt drinken als je borstvoeding geeft.'

Katie schudde aanvankelijk haar hoofd; ze had een flesje bronwater.

'O, toe nou, Kay-tee,' smeekte Miranda terwijl ze haar met een stralende glimlach een glas aanbood. 'We zijn op vakantie!'

Het valt niet mee om Miranda iets te weigeren als ze je ergens toe probeert over te halen, dus Katie pakte uiteraard het glas aan en nam aarzelend een slokje.

De drank hielp de sfeer wat luchtiger te maken; we hadden na het instappen een probleempje gehad met onze zitplaatsen. Iedereen was moe en geïrriteerd en probeerde halfslachtig het uit te zoeken. Een van de negen plaatsen in onze boeking bleek om de een of andere reden – helemaal vanzelf – in de volgende wagon terecht te zijn gekomen. Vanwege de feestdagen zat de trein bomvol, dus er was geen mogelijkheid om met de plaatsen te gaan schuiven.

‘Dat is natuurlijk mijn plek,’ zei Katie. Katie is namelijk de vreemde eend in de bijt, omdat ze geen partner heeft. In zekere zin zou je kunnen zeggen dat ze tegenwoordig meer een indringer is dan ik.

‘O, Katie,’ zei ik. ‘Het spijt me vreselijk... ik voel me echt een idioot. Ik snap niet wat er is misgegaan. Ik weet zeker dat ik alle plaatsen in dezelfde wagon heb gereserveerd, zodat we bij elkaar zouden zitten. Het boekingsysteem moet dat veranderd hebben. Luister, ga jij maar hier zitten... dan ga ik wel daarheen.’

‘Nee,’ zei Katie, die haar koffer onhandig over de hoofden van de al zittende passagiers heen tilde. ‘Doe niet zo raar. Het maakt mij niet uit.’

Haar toon deed anders vermoeden. In vredesnaam, dacht ik, het is maar een treinreis. Is het nou echt zo belangrijk?

De andere acht zitplaatsen waren tegenover elkaar aan weerszijden van twee tafels midden in de wagon. Vlakbij zat een oudere vrouw naast een tiener met piercings, die beiden alleen reisden. Het zag er niet naar uit dat we iets aan de fout met de plaatsen konden doen. Maar toen boog Miranda met haar gordijn van goudkleurig glanzend haar zich voorover naar de oudere vrouw en haalde haar charmetrucje uit. Ik kon zien dat de vrouw van haar onder de indruk was: het uiterlijk, het bekakte, bijna archaische accent. Miranda kan als ze wil echt heel charmant zijn. Iedereen die haar kent heeft er al eens mee te maken gehad.

O ja hoor, zei de vrouw, natuurlijk wilde zij wel ergens anders gaan zitten. Het zou in de volgende wagon waarschijnlijk toch een

stuk rustiger zijn: ‘Want jullie jongelui... ha!’ – ook al zijn we geen van allen meer zo vreselijk jong – ‘En ik zit trouwens toch liever in de rijrichting.’

‘Bedankt, Manda,’ zei Katie, even glimlachend. (Ze klonk wel dankbaar, maar aan haar gezicht was dat eigenlijk niet te zien.) Katie en Miranda zijn al heel lang beste vriendinnen. Ik weet dat ze elkaar de laatste tijd wat minder zien; volgens Miranda heeft Katie het erg druk op haar werk. En omdat Samira en Giles veel met de baby bezig zijn, brengen Miranda en ik meer tijd met elkaar door dan ooit tevoren. We hebben samen gewinkeld, zijn wat met elkaar gaan drinken, hebben samen geroddeld. Ik begin het gevoel te krijgen dat ze me gewoon als haar vriendin heeft geaccepteerd, niet alleen meer als de vriendin van Mark die bijna tien jaar na de anderen bij de groep is gekomen.

In het begin vond ik Katie nogal overweldigend. Miranda en zij waren altijd al vreselijk hecht. Zo erg zelfs dat ze eerder zussen dan vriendinnen lijken. Door al dat hechte en hun lange verleden voelde ik me vroeger vaak buitengesloten. Dat liet namelijk geen ruimte voor een nieuwe vriendschap, dus stiekem ben ik eigenlijk... nou ja, best blij.

Ik wil echt dat iedereen het de komende dagen naar zijn zin heeft, dat het een groot succes wordt. Het gezamenlijke uitje met oudjaar is belangrijk. Deze groep doet dat elk jaar. Ze deden het lang voordat ik op het toneel verscheen al. En ik neem aan dat het organiseren van dit reisje een nogal zielige poging is om te bewijzen dat ik echt een van hen ben. Om te zeggen dat ik eindelijk echt tot de ‘inner circle’ toegelaten zou moeten worden. Je zou toch denken dat drie jaar – zo lang zijn Mark en ik nu samen – lang genoeg is, maar dat is niet zo. Ze kennen elkaar allemaal al vreselijk lang, weet je: sinds Oxford, waar ze bevriend zijn geraakt.

Het is lastig – zoals iedereen die in dezelfde situatie heeft verkeerd wel zal weten – om als laatste bij een groep oude vrienden te

komen. Het ziet ernaar uit dat ik altijd het nieuwe meisje zal blijven, hoeveel jaren er ook verstrijken. Ik zal altijd de nieuwkomer, de indringer blijven.

Ik kijk weer naar de brochure op mijn schoot. Misschien zal dit o zo zorgvuldig geplande uitstapje daar eindelijk verandering in brengen. Bewijzen dat ik erbij hoor. Ik ben vreselijk opgetogen.

KATIE

Eindelijk zijn we er dan. En toch zou ik plotseling willen dat ik terug in de stad was. Desnoods aan mijn bureau op kantoor. Het station van Loch Corrin is lachwekkend klein. Eén perron, waar de met staal bedekte helling van een berg boven uittorent, waarvan de top in de wolken verdwijnt. De paal met het bord volgens de standaard van National Rail lijkt bijna een grap. Er ligt een dun laagje maagdelijk witte sneeuw op het perron, zonder ook maar één enkele voetafdruk. Ik denk aan de sneeuw in Londen, die al vuil is zodra hij de grond raakt en die door duizenden wordt platgelopen. Als ik nog meer bewijs nodig had van hoe ver we van de stad verwijderd zijn, dan is het dit, het feit dat niemand hier nog overheen heeft gelopen, laat staan het heeft weggeveegd. Nou, Toto, volgens mij zijn we niet meer in Kansas. We zijn met de trein door talloze kilometers ruig uitzierend landschap gereden. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een gebouw heb gezien, laat staan een persoon.

We lopen behoedzaam over het bevroren perron – onder de gevallen sneeuw is ijzel zichtbaar – langs het piepkleine stationsgebouw. Het lijkt volkomen verlaten. Ik vraag me af hoe vaak de wachtruimte, met haar geschilderde bord en optimistische boekenplank, wordt gebruikt. We passeren nu een hokje met een smoezelige ruit: een kaartjesloket, of een kantoortje. Gefascineerd

door het idee van een kantoor hier midden in de wildernis kijk ik naar binnen en ik zie tot mijn verbijstering dat het niet leeg is. Er zit daar iemand in het schemerduister. Ik kan alleen zijn vorm onderscheiden, breedgeschouderd, voorovergebogen, en heel even een stel glimmende ogen die naar ons kijken terwijl we voorbijlopen.

‘Wat is er?’ Giles, die voor me loopt, draait zich om. Ik moet een verbaasd geluid hebben gemaakt.

‘Er zit daar iemand,’ fluister ik. ‘Een bewaker of zo... dat had ik gewoon niet verwacht.’

Giles kijkt door het raam. ‘Je hebt gelijk.’ Hij doet alsof hij een denkbeeldige pet van zijn kale hoofd optilt. ‘Goeiemorgen, allemaal samen,’ zegt hij grinnikend. Giles is de clown van de groep: beminnelijk, dwaas... soms op het irritante af.

‘Gek,’ zegt Samira vol genegenheid. Die twee doen alles met genegenheid. Ik ben me nooit zo sterk van mijn status als single bewust als wanneer ik in hun gezelschap verkeer.

De man achter het loket reageert niet meteen. Maar dan steekt hij als een soort van groet alsnog langzaam een hand op.

Er staat een landrover op ons te wachten; een oudje, onder de modder. Ik zie het portier opengaan en een lange man uitstappen.

‘Dat moet de jachttopziener zijn,’ zegt Emma. ‘In de e-mail stond dat hij ons zou ophalen.’

Hij ziet er niet uit als een jachttopziener, denk ik. Maar hoe had ik me hem dan voorgesteld? Ik denk dat ik vooral verwacht had dat hij oud zou zijn, maar hij is waarschijnlijk ongeveer van onze leeftijd. Hij heeft wel het figuur van een buitenmens, denk ik – de brede schouders, de lengte – en nogal ruig, donker haar. De stem waarmee hij ons zacht mompelend welkom heet klinkt wat schor, alsof die niet vaak gebruikt wordt.

Ik merk dat hij ons bekijkt en ik geloof niet dat wat hij ziet hem erg bevalt. Zie ik nou een spottend lachje wanneer hij Nicks smet-

teloze Barbour-jas, Samira's Hunter-laarzen en Miranda's kraag van vossenbont opmerkt? En zo ja, wat zou hij dan van mijn stadse kleren en Samsonite op wieltjes denken? Ik stond er nauwelijks bij stil wat ik inpakte, zo afwezig was ik.

Julien, Bo en Mark proberen hem te helpen met de tassen en koffers, maar hij wuift hen weg. Met hem vergeleken zien ze er zo netjes uit als kleine jochies op hun eerste schooldag na de vakantie. Ik wed dat het contrast hun niet bevalt.

'Ik neem aan dat het in twee keer moet,' zegt Giles. 'U krijgt ons daar nooit allemaal veilig in.'

De jachttopziener trekt zijn wenkbrauwen op. 'Wat u wilt.'

'Gaan jullie maar eerst, meisjes,' zegt Mark in een poging tot ridderlijkheid. 'Wij kerels wachten hier wel.'

Ineenkrimpend wacht ik op een flauwe grap over dat Nick en Bo eremeisjes zijn, maar gelukkig lijkt dat niet bij hem op te komen, of weet hij zich in te houden. We gedragen ons vandaag allemaal opperbest en verkeren in tolerante vakantie-met-vriendenmodus.

Het is een hele tijd geleden dat we voor het laatst allemaal samen waren, waarschijnlijk vorig jaar met oud en nieuw. Ik vergeet altijd hoe het is. We vallen allemaal heel snel en gemakkelijk terug in de rollen die we altijd al hadden binnen de groep. Ik ben weer de stille, tegenover Miranda en Samira, mijn oude huisgenotes en de extraverten van de groep. En ik weet zeker dat Giles bijvoorbeeld op de afdeling Spoedeisende Hulp, waar hij hoofd van het secretariaat is, lang niet zo de clown uithangt. We klauteren in de landrover. Die ruikt naar natte hond en naar aarde. Ik stel me voor dat de jachttopziener hetzelfde zal ruiken als je dicht genoeg bij hem in de buurt komt. Miranda zit voorin, naast hem. Zo nu en dan vang ik een vleugje op van haar zware, rokerige parfum, dat zich op een vreemde manier vermengt met de aardegeur. Alleen zij kan daarmee wegkomen. Ik wend mijn hoofd af om de frisse lucht in te ademen die door het op een kier staande raam binnenkomt.

Aan de ene kant is een nogal steile helling met onderaan het meer. Aan de andere kant is het bos ondoordringbaar zwart, terwijl het nog niet eens donker is. De weg is niet veel meer dan een smal pad vol kuilen, zodat we door één verkeerde beweging waarschijnlijk omlaag zouden duiken naar het water, of het struikgewas in zouden rijden. We rijden zigzaggend verder, tot plotseling het rempedaal keihard wordt ingetrapt. We schieten allemaal op onze stoel naar voren en dan hard weer met onze rug tegen de leuning.

‘Fuck!’ roept Miranda, en Priya – die de hele reis stil is geweest – barst in Samira’s armen in huilen uit.

Voor ons op het pad staat een hertenbok in het licht van de koplampen. Hij moet uit de schaduw van de bomen tevoorschijn zijn gekomen. De reusachtige kop – getooid met een groot, wijdvertakt gewei dat er koninklijk en dodelijk tegelijk uitziet – lijkt bijna te groot voor het tengere, roodbruine lijf. In het licht van de koplampen hebben de ogen een vreemd groene kleur. Eindelijk houdt het dier op naar ons te staren en loopt het met kalme gratie tussen de bomen door weg.

Ik leg een hand tegen mijn borst en voel mijn hart roffelen als een trom.

‘Wow,’ verzucht Miranda. ‘Wat was dat?’

De jachtopziener kijkt haar aan en zegt met een stalen gezicht: ‘Een hert.’

‘Ik bedoel,’ zegt ze met een voor haar ongebruikelijke, lichte blos, ‘wat voor soort hert?’

‘Een edelhert,’ zegt de jachtopziener, ‘een bok.’ Hij richt zijn blik weer op de weg. Einde gesprek.

Miranda draait zich naar ons om en zegt geluidloos: *Wat een stuk, hè?*

Samira en Emma knikken instemmend.

Hardop vervolgt Miranda: ‘Vind je ook niet, Katie?’ Ze buigt zich naar me toe en stompt, net iets te hard, tegen mijn schouder.

‘Ik weet het niet,’ zeg ik. Ik kijk in de binnenspiegel naar het

onbewogen gezicht van de jachtopziener. Heeft hij door dat we het over hem hebben? Als dat zo is laat hij het niet merken, maar het is evengoed gênant.

‘Ach ja, je had altijd al een vreemde smaak wat mannen betreft, Katie,’ zegt Miranda lachend.

Miranda vond mijn vriendjes nooit leuk. Vreemd genoeg was dat over het algemeen wederzijds – ik heb haar maar al te vaak tegenover hen moeten verdedigen. ‘Volgens mij kies je ze uit,’ heeft ze ooit eens gezegd, ‘om als zo’n engeltje te dienen dat op je schouder zit en zegt: “Dat mens is niks voor jou, blijf bij haar uit de buurt.”’ Maar Miranda is mijn oudste vriendin. En onze vriendschap heeft altijd nog elke romantische relatie weten te doorstaan... in elk geval van mijn kant. Miranda en Julien zijn al sinds Oxford samen.

Ik wist niet goed wat ik van Julien moest denken toen hij aan het eind van ons eerste jaar op het toneel verscheen. En Miranda ook niet. Hij was een beetje een anomalie vergeleken met de vriendjes die ze eerder had gehad. Toegegeven, dat waren er maar een paar geweest, allebei projecten zoals ik, lang niet zo aantrekkelijk of sociabel als zij; jongens die in een permanente staat van ongelooft leken te verkeren over het feit dat ze door haar waren uitverkoren. Maar Miranda had dan ook altijd graag een project onder handen.

Dus leek Julien, gezien haar liefde voor zwervers, te voor de hand liggend voor haar. Hij was te onbeschaamd aantrekkelijk, te vol zelfvertrouwen. En dat waren haar woorden, niet de mijne. ‘Hij is zo vreselijk arrogant,’ zei ze dan. ‘Ik kan niet wachten om hem de volgende keer dat hij het probeert bij zijn ballen te pakken en hem die op een presenteerblaadje terug te geven.’ Ik vroeg me af of ze echt niet in de gaten had dat ze zelf net zo arrogant en vol zelfvertrouwen was als hij.

Julien bleef het proberen. En elke keer weer wees ze hem af. Hij kwam een praatje met ons – met haar – maken in een pub. Of hij

kwam haar ‘heel toevallig’ tegen na een college. Of hij kwam langs in de bar van de studentenkamer voor eerstejaars, zogenaamd om een paar vrienden te ontmoeten, waarna hij vervolgens bijna de hele avond bij ons aan tafel zat en Miranda met gênante openhartigheid het hof maakte.

Later ging ik beseffen dat als Julien iets maar graag genoeg wilde, hij zich door niets of niemand liet tegenhouden. En hij wilde Miranda. Per se.

Uiteindelijk gaf ze toe aan de realiteit van de situatie: zij wilde hem ook. Wie zou dat niet willen? Hij was toen vreselijk aantrekkelijk, nog steeds, misschien zelfs wel aantrekkelijker nu het leven iets van zijn volmaaktheid en zijn ongedwongenheid heeft weggeschaafd. Ik vraag me af of het biologisch onmogelijk zou zijn om een man als Julien niet te willen, in elk geval in lichamelijke zin.

Ik herinner me dat Miranda ons aan elkaar voorstelde tijdens het zomerbal, toen ze eindelijk een stel waren geworden. Ik wist natuurlijk precies wie hij was. Ik was van het hele verhaal getuige geweest: zijn jacht op Miranda, haar afwijzingen, zijn steeds herhaalde pogingen, waarna zij uiteindelijk zwichtte voor het onvermijdelijke. Ik wist heel veel over hem. Op welke universiteit hij zat, welke studie hij volgde, dat hij op hoog niveau universiteitsrugby speelde. Ik wist zo veel over hem dat ik bijna vergeten was dat hij natuurlijk geen idee had wie ik was. Dus toen hij een kus op mijn wang drukte en plechtig – heel beleefd zelfs, ook al was hij dronken – zei: ‘Aangenaam kennis met je te maken, Katie’, leek dat bijna een grote grap.

De eerste keer dat hij bij ons in huis bleef slapen – Miranda, Samira en ik woonden in ons tweede jaar samen – liep ik hem tegen het lijf toen hij uit de badkamer kwam met alleen een handdoek rond zijn middel. Ik deed zo mijn best om normaal te doen, niet naar zijn brede borstkas en gespierde schouders te kijken, die nog nat waren van het douchen, dat ik ‘Hoi, Julien’ zei.

Hij leek de handdoek om zijn middel iets steviger vast te pakken. ‘Hallo.’ Hij fronste. ‘Eh... dit is een beetje gênant. Ik vrees dat ik niet weet hoe je heet.’

Ik zag mijn vergissing in. Hij was helemaal vergeten wie ik was, en waarschijnlijk zelfs dat hij me ooit had ontmoet. ‘O,’ zei ik, en ik stak mijn hand uit. ‘Ik ben Katie.’

Hij pakte mijn hand niet vast en ik realiseerde me dat ik weer een fout had gemaakt... te formeel, te raar. Toen bedacht ik dat het ook kon komen doordat hij met zijn ene hand de handdoek vasthield en een tandenborstel in de andere had.

‘Sorry.’ Toen glimlachte hij zijn charmante glimlach en leek hij medelijden met me te krijgen. ‘Dus. Wat heb je gedaan, Katie?’

Ik keek hem aan. ‘Hoe bedoel je?’

Hij lachte. ‘Zoals in het boek. *What Katy Did*. Ik vond dat altijd een heel mooi boek. Al geloof ik niet dat jongens geacht werden het leuk te vinden.’ Toen hij me weer die glimlach schonk, dacht ik plotseling dat ik iets kon zien van wat Miranda in hem zag.

Dat is het punt met mensen als Julien. In een Amerikaanse romcom zou hij waarschijnlijk worden gecast als klootzak, eentje die misschien later zou veranderen of berouw zou krijgen over zijn fouten. Miranda zou de krengerige koningin van het schoolbal met een ‘duister geheim’ zijn. De grijze muis – ik – zou het aardige, pientere, jammerlijk onbegrepen type zijn dat uiteindelijk toch zou winnen. Maar in het echte leven werkt het zo niet. Mensen als zij hoeven niet vervelend te zijn. Waarom zouden ze zichzelf het leven moeilijk maken? Ze kunnen het zich veroorloven gewoon hun spectaculaire, charmante zelf te zijn. En de grijze muizen zoals ik blijken niet altijd de helden van het verhaal te zijn. We hebben soms onze eigen duistere geheimen.

Het laatste beetje licht heeft de dag verlaten. Je ziet amper nog iets anders dan de zwarte massa bomen aan weerskanten. Door de duisternis lijken ze dikker, dichterbij elkaar: bijna alsof ze naar ons

toe sluipen. Behalve het gebrom van de motor van de Land Rover is er niets te horen; misschien dempen de bomen ook het geluid.

Voorin vraagt Miranda de jachtopziener hoe het met de bereikbaarheid zit. Het is hier wel erg afgelegen.

‘Het is een uur rijden naar de openbare weg,’ zegt de jachtopziener. ‘Bij goed weer.’

‘Een úúr?’ vraagt Samira. Ze kijkt nerveus naar Priya, die naar het schemerige landschap kijkt, naar het maanlicht dat tussen de bomen flakkert en in haar grote, donkere ogen weerspiegeld wordt.

Ik kijk door de achterraut en zie alleen maar een tunnel van bomen, die in de verte overgaat in een zwarte punt.

‘Meer dan een uur,’ zegt de jachtopziener, ‘als het zicht slecht is of de omstandigheden anderszins slecht zijn.’ Geniet hij hier soms van?

Het kost mij een uur om bij mijn moeder in Surrey te komen. Dat ligt zo’n honderd kilometer van Londen. Het lijkt onvoorstelbaar dat we hier zelfs maar in het Verenigd Koninkrijk zitten. Ik heb het kleine eiland dat we ons thuis noemen altijd nogal gevonden. Als je hoort hoe mijn stiefvader over immigranten praat, zou je denken dat we gevaar lopen te zinken onder het gewicht van alle lichamen die erop gepropt zijn.

‘Soms,’ zegt de jachtopziener, ‘kun je de weg in deze tijd van het jaar helemaal niet gebruiken. Als er bijvoorbeeld een pak sneeuw is gevallen... Dat zal wel in de e-mail hebben gestaan die jullie van Heather hebben gekregen.’

Emma knikt. ‘Dat klopt.’

‘Hoe bedoelt u?’ Samira’s stem heeft een onmiskenbaar schrille klank gekregen. ‘Kunnen we dan niet weg?’

‘Die kans bestaat,’ zegt hij. ‘Als we genoeg sneeuw krijgen, kunnen we niet meer over het pad... het wordt te gevaarlijk. Zelfs met sneeuwkettingen. Corrin is minstens een paar weken per jaar afgesneden van de rest van de wereld.’

‘Dat kan gezellig worden,’ zegt Emma snel, misschien om nog

meer bezorgde opmerkingen van Samira voor te zijn. ‘Spannend. En ik heb genoeg boodschappen besteld...’

‘En wijn,’ vult Miranda aan.

‘... en wijn,’ zegt Emma ook, ‘om het een paar weken uit te houden als dat nodig is. Ik heb een feestmaal gepland voor oudjaar.’

Niemand luistert echt naar haar. Ik geloof dat we allemaal in beslag worden genomen door dit nieuwe besef over de plek waar we de komende dagen gaan doorbrengen. Want het isolement, het besef over hoe ver we overal vandaan zitten, heeft wel degelijk iets enerverends.

‘En het station dan?’ vraagt Miranda, met iets triomfantelijks. ‘Je kunt toch wel gewoon de trein nemen?’

De jachtopziener kijkt haar aan. Hij is best aantrekkelijk, bedenk ik. Of dat zou hij althans zijn als hij niet zo’n gekwelde blik in zijn ogen had. ‘Treinen doen het ook niet goed op een meter sneeuw,’ zegt hij. ‘Dus die komen hier dan niet.’

En ondanks de weidsheid lijkt het landschap om ons heen plotseling te krimpen.

DOUG

Als de gasten er niet waren geweest, zou dit de volmaakte plek zijn. Maar zonder gasten zou hij waarschijnlijk ook geen baan hebben.

Hij moest zijn uiterste best doen om ze niet uit te lachen toen hij ze ging halen. Ze stinken naar geld, zoals iedereen die hierheen komt. Toen ze de Lodge naderden, had de kleinere man met het donkere haar – Jethro? Joshua? – zich met een soort mannen-onder-elkaar-houding en met een glimmende zilverkleurige telefoon in zijn hand tot hem gewend. ‘Ik zoek de wifi,’ zei hij, ‘maar hij geeft niks aan. Ik snap wel dat er geen 3G is. Zonder bereik geen 3G... Ha! Maar ik had gedacht dat ik nu wel een wifinetwerk zou moeten zien. Of moeten we dan nog dichterbij de Lodge zijn?’

Hij vertelde de man dat ze de wifi alleen aanzetten als iemand daar speciaal om vroeg. ‘En er is hier soms wel bereik, maar daarvoor moet je wel daar naar boven klimmen.’ Hij wees naar de helling van de Munro.

Het gezicht van de man was betrokken. Hij had er heel even bijna bang uitgezien. Zijn vrouw had snel gezegd: ‘Ik weet zeker dat je wel een paar dagen zonder wifi kunt overleven, lieverd.’ En ze had verdere protesten gesmoord met een tongzoen. Doug had zich afgewend.

Dezelfde vrouw, Miranda – de knappe – had bij hem voorin gezeten in de landrover, haar knie tegen de zijne. Ze had onnodig een hand op zijn arm gelegd toen ze in de auto stapte. Elke keer wanneer ze zich naar hem wendde om iets te zeggen, ving hij een vleugje van haar zware, rokerige parfum op. Hij was bijna vergeten dat zulke vrouwen bestonden: complex, flirterig, het soort dat iedere man probeert te verleiden. Gevaarlijk, op een aparte manier. Heather is heel anders. Gebruikt ze eigenlijk wel parfum? Hij gelooft niet dat het hem ooit is opgevallen. Ze gebruikt in elk geval geen make-up. Ze heeft het soort uiterlijk dat er beter uitziet zonder versiering met cosmetica. Hij vindt haar hartvormige gezicht mooi, de donkere ogen, de elegant gebogen wenkbrauwen. Iemand die geen tijd met Heather heeft doorgebracht zou kunnen denken dat ze iets simpels had, maar hij vermoedt iets anders; namelijk dat ze zo iemand is van stille waters, diepe gronden. Hij heeft vaag het idee dat ze voorheen in Edinburgh heeft gewoond, dat ze daar een serieuze carrière had. Maar hij heeft niet geprobeerd erachter te komen wat haar verhaal precies is. Dan zou hij misschien te veel van zijn eigen verhaal moeten onthullen.

Heather is een goed mens. Hij niet. Voor hij hierheen kwam heeft hij iets vreselijks gedaan. Meer dan eens, in feite. Iemand zoals zij verdient bescherming tegen iemand zoals hij.

De gasten zijn voorlopig aan Heather toevertrouwd... en dat is een opluchting. Het kostte hem heel wat moeite om zijn afkeer te verhullen. De man met donker haar – Julien heette hij – is typerend voor het soort mensen dat hierheen komt. Rijk, verwend, verlangend naar wildernis, maar heimelijk de luxe van de hotels verwachtend waar hij gewoonlijk verblijft. Het duurt altijd even voordat het tot hen is doorgedrongen wat ze nou eigenlijk precies hebben gereserveerd, de afgelegenheid, de eenvoud, de onbetaalbare schoonheid van de omgeving. Vaak ondergaan ze een soort bekering, ze raken van deze plek in de ban... hoe kan het ook an-

ders? Maar hij weet dat ze het niet begrijpen, niet echt. Ze denken dat dit het primitieve leven is in hun prachtige huisjes met hun grote bedden, open haarden en vloerverwarming en die verrekte sauna waar ze naartoe kunnen als ze zichzelf echt willen inspannen. En degenen die hij meeneemt op hertenjacht gedragen zich alsof ze plotseling DiCaprio zijn in *The Revenant*, alsof ze het gevecht aangaan met de gewelddadige natuur. Ze beseffen helemaal niet hoe gemakkelijk hij het ze gemaakt heeft, dat hij het moeilijkste zelf al heeft gedaan: de activiteiten van de kudde observeren, zorgvuldig hun sporen volgen en hun gangen in kaart brengen... zodat zij alleen maar die verrekte trekker hoeven over te halen.

En zelfs dat doen ze zelden goed. Een slecht schot kan tot een wond leiden die dagenlang onvoorstelbare pijn bij het dier kan veroorzaken. Een mislukt schot op de kop, bijvoorbeeld (ze mikken vaak op de kop, ook al zegt hij altijd dat ze dat *nóóit* moeten doen omdat je te gemakkelijk kunt missen) kan de kaak van het dier wegslaan en het een vreselijke lijdensweg bezorgen waarbij het niet in staat is te eten en langzaam doodbloedt. Dus is hij er om het met een volmaakt schot af te maken, midden door het borstbeen, zodat zij thuis kunnen gaan lopen opscheppen over hun fantastische kwaliteiten als jagers, als helden. Het nemen van een leven. De bloeddoop. Iets om op Facebook of Instagram te zetten: foto's van henzelf besmeurd met geronnen bloed en grijnzend als idioten.

Hij heeft gedood, vele malen zelfs. En niet alleen dieren. Hij weet beter dan wie dan ook dat het niets is om over op te scheppen. Het is een duistere plek waarvan je nooit kunt terugkeren. Het doet iets met je, de eerste keer. Een essentiële verandering ergens diep in de ziel, de amputatie van iets belangrijks. De eerste keer is het ergst, maar elke keer wordt de ziel dieper verwond. Op een gegeven moment is er niets anders van over dan littekenweefsel.

Hij is hier al lang genoeg om alle verschillende types gasten te herkennen en is evenzeer een expert in hen geworden als in wilde

dieren. Hij weet alleen niet aan welke soort hij de grootste hekel heeft. Het type 'de wildernis in', de lui die denken dat ze tijdens die paar dagen in luxe één zijn geworden met de natuur. Of de andere soort, degenen die het niet snappen, die denken dat ze voor de gek gehouden zijn, of erger nog, bestolen. Ze vergeten wat ze hebben geboekt. Ze vinden alles een probleem wat afwijkt van de plekken waar ze gewend zijn vakantie te vieren, met hun overdekte zwembaden en Michelinsterren-restaurants. Als je het Doug vraagt zijn dat gewoonlijk degenen die vooral problemen hebben met zichzelf. Haal alles weg wat afleiding biedt, dan worden ze hier in de stilte en de eenzaamheid ingehaald door de demonen die ze tot dan toe op afstand hebben gehouden.

Voor Doug is het anders. Hij heeft zijn demonen altijd bij zich, waar hij ook is. Hier hebben ze in elk geval de ruimte om rond te zwerven. Hij vermoedt dat deze plek hem om heel andere redenen aanspreekt dan bij de gasten het geval is. Zij komen voor de schoonheid. Hij komt voor de vijandigheid, de onmenselijke weersomstandigheden. Nu, midden in de lange winter, zijn die op hun hardvochtigst. Een paar weken geleden zag hij op de Munro een vos door de sneeuw sluipen met een of ander beestje tussen zijn tanden. Zijn vacht was dun en ongelijkmatig, zijn ribben waren zichtbaar. Het dier ging er niet onmiddellijk vandoor toen het hem zag. Het bleef een moment vijandig naar hem staan kijken, Doug uitdagend te proberen hem zijn feestmaal af te pakken. Hij had een zekere verwantschap met de vos gevoeld, een sterker besef van connectie dan hij tegenwoordig met mensen heeft. Overleven... ternauwernood. Echt leven is het niet. Dat is een woord voor degenen die elke dag vermaak, plezier en comfort zoeken.

Hij weet dat hij van geluk mag spreken dat hij deze baan heeft gekregen. Niet alleen omdat die bij hem past, bij zijn geestesgesteldheid, bij zijn verlangen zo ver mogelijk bij de rest van de mensheid uit de buurt te blijven. Ook omdat de kans erg groot is dat niemand anders hem gewild zou hebben. Niet met zijn verle-

den. De man die door de baas was gestuurd om een sollicitatiegesprek met hem te voeren had het regeltje op zijn cv gezien en gezegd: ‘Nou, dan zul je in elk geval wel raad weten met eventuele stropers. Probeer alleen geen gasten aan te vallen.’ En toen had hij gegrinnikt om te laten merken dat hij maar een geintje maakte. ‘Je lijkt me eerlijk gezegd volmaakt voor de baan.’

En daarmee was het beklonken. Hij had niet eens hoeven te proberen zich te verontschuldigen of het uit te leggen – al was er eigenlijk niet echt een excuus voor wat hij had gedaan. Een gewelddadig moment van verstandsverbijstering? Niet echt: hij had precies geweten wat hij deed.

Als hij nu aan die avond terugdenkt, lijkt het allemaal nauwelijks echt gebeurd. Het is net iets wat je kort op tv voorbij ziet komen, alsof hij van heel ver weg naar zichzelf kijkt. Maar hij herinnert zich de woede die door zijn borstkas dreunde en vervolgens explodeerde. Het stomme, grinnikende gezicht. Daarna het geluid van iets wat brak. In zijn eigen geest? Het gevoel de normale gedragscode te hebben losgelaten en in iets dierlijks te zijn veranderd. Het gevoel van zijn vingers, die in vlees knepen dat meegaf. Harder en harder, alsof het vlees iets was wat hij met pure brute kracht in een andere, aangename vorm kon persen. De glimlach die eindelijk verdween. Daarna het verknipte besef van tevredenheid dat een paar tellen duurde voordat de schaamte kwam.

Ja, het zou daarna moeilijk zijn geweest een fatsoenlijke baan te krijgen.

Nu
2 januari 2019

HEATHER

Een lijk. Ik kijk Doug aan.

Nee, nee. Dat kan niet. Niet hier. Dit is mijn toevluchtsoord, mijn schuilplaats. Je kunt niet van me verwachten dat ik hier iets mee doe. Dat kan ik niet, dat kan ik gewoon niet... Met een uiterste inspanning van mijn wilskracht maak ik een eind aan die gedachten. Je kunt het wel, Heather. Want eerlijk gezegd heb je geen keus.

Natuurlijk had ik geweten dat het mogelijk was. Heel waarschijnlijk zelfs, gezien de tijd van vermissing – meer dan vierentwintig uur – en de omstandigheden hier. Die zouden zelfs een uitdaging vormen voor iemand die het terrein kende, die over enige survival-skills beschikte. De vermiste gast beschikte daar voor zover ik wist niet over. Naarmate de uren verstreken zonder taal noch teken was het steeds waarschijnlijker geworden.

Zodra we van de verdwijning wisten, hadden we de Mountain Rescue gebeld. De reactie was niet precies waar ik op had gehoopt.

‘Op dit moment,’ zei de telefoniste, ‘ziet het er niet eens naar uit dat we bij u kunnen komen.’

‘Maar er moet toch een manier zijn om hierheen...’

‘De omstandigheden zijn te slecht. We hebben al een hele tijd niet meer zo veel sneeuw gezien. Dat komt maar een op de duizend keer voor. Het zicht is zo slecht dat we zelfs met een helikopter niet kunnen landen.’

‘Bedoelt u dat we er alleen voor staan?’ Het drong pas echt tot me door wat dat betekende toen ik het zei. Geen hulp. Mijn maag keerde zich om.

Het bleef een hele tijd stil aan de andere kant van de lijn. Ik kon haar bijna horen nadenken over de beste manier om te reageren. ‘Alleen zolang het zo blijft sneeuwen,’ zei ze ten slotte. ‘Zodra we weer iets kunnen zien, proberen we naar u toe te komen.’

‘Ik wil graag iets meer dan dat jullie het “proberen”,’ zei ik.

‘Dat begrijp ik, mevrouw, en we komen zo snel we kunnen. Er zitten nog meer mensen in dezelfde situatie: we hebben een heel team klimmers dat vastzit op de Ben Nevis, en nog een noodsituatie dichterbij Fort William. Zou u het probleem zo exact mogelijk kunnen beschrijven, mevrouw, zodat ik alle details kan noteren?’

‘De gast is het laatst hier in de Lodge gezien,’ zei ik, ‘rond... vier uur gisterenmorgen.’

‘En hoe groot is het gebied?’

‘Het landgoed?’ Ik noemde het getal dat ik in mijn eerste weken hier had geleerd. ‘Tets meer dan twintigduizend hectare.’

Ik hoorde haar naar adem happen. Toen bleef het weer een hele tijd stil, zo lang dat ik me bijna afvroeg of de verbinding was weggevallen, of de sneeuw onze laatste verbinding met de buitenwereld had afgesneden.

‘Juist,’ zei ze ten slotte. ‘Twintigduizend hectare. Tja. We sturen zo snel mogelijk iemand naar u toe.’ Maar haar toon was veranderd: er klonk meer onzekerheid in door. Ik hoorde een vraag, zo duidelijk alsof ze hem hardop had uitgesproken: *Zelfs als we bij u weten te komen, hoe kunnen we er dan zeker van zijn dat we iemand vinden in zo veel wildernis?*

We hebben de afgelopen vierentwintig uur zo ver mogelijk gezocht. Dat was niet gemakkelijk met die meedogenloze sneeuwbuï. Ik ben hier pas een jaar, dus ik heb nog nooit meegemaakt dat we ingesneeuwd raakten. Dit is waarschijnlijk een van de weinige